

כתב הקצות החושן ואית ביה מעילה כיון שקדוש על ידי דעת אחרת, ושאלה לית ביה כיון דכבר חקנה אותו להקדש על ידי חזר, ומו לאו צדידיה קיימא למתשל עלה, כיון דכבר קני לה הקדש, וכיון דלימא בשאלה ממילא מעילה אית ביה, כיון דקדושתו ראשונה קיימת, ו"ע", [ג.ב. לכ' מצואר שלטעת הקצות החושן נמקדשה הקרבן פעמים, חדא על ידי קדושת פה של המקדיש, וע"ו הוה מהני שאלה, ושנית על ידי הדעת אחרת (מקנה) לקנין חזר של הקדש, ולזה לא מהני שאלה, ולכן הוסיף הקצות החושן דגם הקדש שצא על ידי דעת אחרת מקנה יש בכוחה לחייב מעילה, גם לשטת הרמב"ן ז"ל, ולכ' בלא"ה "מדקדושתו הראשונה קיימת", וזה הוה על ידי קדושת פה, ודאי יש בה מעילה, וגם קשה לומר שיש בראונו של המקדיש להוסיף קדושת עליו המצואר בגמ' וצחיס דף ק"ג ע"ב על הקדושת הגוף, מדבדאי לא התכוון לפדות הצהמה גם כן, ובע"כ לומר שאין זה כוננו, אלא מש"כ "על ידי דעת אחרת", הכוונה לקדושת פה הראשונה, ואגב אורחא קמ"ל שקדושת פה לאו דוקא, וכל שגרס מקדיש קדושתה סגי לחייב מעילה, אם כי לקושימו על הרמב"ן אין זה נוגע, ו"ע". ושוב כתב שם הקצות החושן להוכיח מגמ' נדרים דף ל"ד ע"ב דשפיר מועיל קנין חזר של הדיוט עבור הקדש, ומדאמרינן שם דמועלין זו ש"מ דגם בדליכא קדושת פה יש בה מעילה, ודלא כרמב"ן ז"ל, אולם שם בנדרים נאמרו כמה פרושים, ואף שהר"ן שם פי' על דרכו של הקצות החושן - ובשמ"ק בסוגיין צבא בחרא הציא בשם הר"ן בין פי' החוס' ורשב"ס ובין פי' הרמב"ן ולא הכריע, אולם שם צפי' הרא"ש הציא בשם ר"א דכה"ג מקדיש דשלבל"ע, וצאה הקדושה על ידי הקדשו בפיו, ושפיר מועלין זו, ומה שהקשה בקצות החושן על פי' הרשב"א בחוס' צבא בחרא שבשייר זכות צבורו שהקדיש כדי לזכות צמים עבור הקדש, דא"כ לא הוה דבר שלא צא לעולם, לכ' בע"כ מיירי שרוצה לזכות מקודם כדי להקדיש אח"כ, שיחשב לו המצוה של ההקדשה, ודו"ק. [ובדאי לא הוקשה לו להקצות החושן מלשון החוס', דהרי לא הוכיח מלשונם שיש לזכות להקדש על ידי חזרו של הדיוט, והוכיח לה רק מהגמ' בנדרים, וכל קושייתו דלמה לו לזכות לעצמו מקודם, ודו"ק].

רשב"ם ד"ה שובך מלא יונים, ג.ב. ע' מהרש"א, ולענין חילן ע' חוס' יום טוב שם במעילה פ"ג משנה ו'.

רשב"ם ד"ה חילן מלא פירות, ובכורים לכהן הן כתרומה, עכ"ל, ג.ב. ע' במיוחדס לרגמ"ה לפנינו שפי' כרשב"ס ז"ל, אולם בהמיוחדס לרגמ"ה למעילה דף י"ג ע"א פי' בכורים הויין למזבח, וכ"כ בהרע"ב שם על המשנה (פ"ג מ"ו)

דמעילה, והחוס' יום טוב טען עליו בזה, אולם יעויין שם ברש"ש ז"ל שכתב דלרגמ"ה הא דבעינן והניחו לפני מזבח ה', נידון כקיום במזבח, וע' היטב בחוס' לקמן דף פ"א ע"ב ד"ה ודלמא וברש"ש שם, וע"ע בזה הרקיע מצוה עשה נ"ו שכתב בסוף דבריו שם "ונמנינן לכהן נראה שאינה נמנית (כמנות עשה), שהרי משולחן גבוה קא זכו, שהם טעונין הגשה, וכו', ע"ש, ובהגהות בעל נפנת פענח השיג עליו, דהרי אין בכורים טעונין הגשה, אולם כבר כתב הרש"ש שם על החוס' שלשון החוס' הגשה הכוונה למצוה והניחו לפני מזבח ה', ולפמש"נ דזה נחשב כקיום במזבח, וא"כ שפיר י"ל בכורים משולחן גבוה קא זכו, ומש"כ שם בנפנת פענח לטעון על הזוהר הקרקיע "וגדר שולחן גבוה לא שייך דהוה נכסי כהן", הנה אין זה דבר מוסכם דשצט כהונה וזכין בכורים לפני ההנחה לפני מזבח ה', וע' היטב בלשון הרש"ש שם במעילה דף י"ג ע"א, וע' לקמן דף פ"א ע"ב מש"כ בזה עוד, ע"ש.

רשב"ם ד"ה הכי קאמר, בסוף דבריו, וז"ל "דלא תימא ר' יוסי צבור ושובך נמי פליג, וס"ל כר' אלעזר בר' שמעון לקמן בשמעין דאמר מועלין צמה שבחוקן היכא דהקדישן לצור ושובך ריקנין ואח"כ נתמלאו, ולדבריו דר' יהודה קאמר, לדידי מועלין נמי צבור ושובך, דאדם מקנה דבר שלא צא לעולם, דקנה לו רשות הקדש", וכו', עכ"ל. ג.ב. בעל כרחנו כונת הרשב"ם ז"ל דרשות ההקדש קונה עבור המקדיש, ולכן בעינן למייתי עלה משום מקדיש דבר שלא צא לעולם, והיינו כדמצואר בקצות החושן סימן ש"ג דיש זכות פרטית בחרא במיוחדס לתשמיש זה לצד, כדי לקנות על ידה, ושייך לקנות ולשייר בעלות בחרא, רק לפרט זה, ע"ש, וכן מתבאר מדברי החוס' והחוס' הרא"ש לז"מ דף ט' ע"ב, ע"ש היטב.

דף ע"ב ע"ב

רשב"ם, ד"ה ואי צשדה חילן, פליגי לעיל גבי ריקנין, וה"ה בסיפא, אמאי מחליף, ר"ש הכא מועלין צמה שבחוכה שאיכא חרתי, גדולי הקדש, [ג.ב. לכ' ז"ע הרי גדלו בזמן שעדיין לא הוקדשה החילן והשדה, וע' ברגמ"ה שהוסיף צא מגופייהו קאחי, וז"ב, וז"ל דסוף סוף גם נמוסף קצת אח"כ, ולא בטלי ברוצא משום דהוה דבר שיש לה מתירין על ידי פדיון, ולא אמרינן בכה"ג ממונא לא בטל, וע' שם שמעמא שמעמא ו'], וגם הקדיש הכל ביחד, דלא גרע ממוכר, וכו', עכ"ל.

גמ', דת"ק סבר לה כרבנן דאמרי אין אדם מקנה דבר שלא צא לעולם, ג.ב. הרי לכאורה צבור ושובך מיירי בהקדיש